

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 10/3/2025.

*****

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 009: Tôi càng học, càng thấy vui

Nếu có thể chân thật làm theo lời Phật dạy, lời Thánh Hiền dạy thì càng học Phật pháp, học chuẩn mực Thánh Hiền sẽ càng vui. Ở thế gian, nhiều người miệng thì nói đạo lý nhưng bản thân lại không tu tập, không có chút thay đổi nào, vẫn để tập khí phiền não ngày ngày diễn ra, mặc cho chúng sai sử. Trong tương lai khi tội nghiệp hội đủ, chắc chắn họ sẽ phải trả giá. Lúc ấy, có kêu trời hay ôm chân Phật, cũng không thể tránh được quả báo. Cho nên, trong việc tu học, ai tu thì nấy đắc, “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc*”.

Hòa Thượng khẳng định: “*Tôi học tôi càng thấy vui nên cả đời học mãi không biết chán nản, mệt mỏi*”. Còn chúng ta là người học Phật, học Thánh Hiền mà khổ đau vẫn cứ bức bách nên học sẽ thấy không vui. Đây là nguyên nhân thối tâm, là nguyên nhân làm mất tín tâm! Càng học càng vui thì tín tâm càng lúc càng kiên định.

Hòa Thượng nói: “*Mấy năm trước tôi gặp một người, ông ấy là một chuyên gia, là một học giả. Ông ấy nói rằng mấy năm nay đã đề xướng Đệ Tử Quy trong nước và phong khí này đã hình thành ở nhiều nơi, thu hút rất nhiều người đang học tập. Rồi ông ấy hỏi tôi: “*Vậy vì sao phải học Đệ Tử Quy?*”*

“*Tôi vừa nói ra rằng: “Nếu để hai bộ sách Tứ Khố Toàn Thư cùng Đệ Tử Quy lên bàn cân thì sức nặng của hai bộ sách này bằng nhau” thì vị học giả kia đã sững sốt. Nếu in thành từng quyển bộ Tứ Khố Toàn Thư thì lên tới 1500 quyển. Số lượng Tứ Khố Toàn Thư nhiều gấp 15 lần bộ Đại Tạng Kinh. Đệ Tử Quy chỉ có 1080 chữ, vậy vì sao để trên bàn cân lại có sức nặng như nhau?*

“*Chúng ta học Phật cần phải cắm gốc ba nền tảng, thứ nhất là bộ Đệ Tử Quy. Đây là thực tiễn văn hóa truyền thống. Nếu không thể thực tiễn vào đời sống thường ngày thì làm sao có thể ứng dụng được. Tôi nói Đệ Tử Quy là Tứ Khố, Ngũ Kinh, Thập Tam Kinh thậm chí Đệ Tử Quy còn là đời sống hóa của Tứ Khố Toàn Thư, bạn nghĩ xem việc này có quan trọng hay không?*

“*Thứ hai, một bộ Thập Thiện Nghiệp Đạo là thực tiễn hết thấy bộ Đại Tạng Kinh. Thập Thiện Nghiệp Đạo mà không làm được thì Đại Tạng Kinh chỉ là một đồng giấy vụn. Thứ ba, Đạo Tạng là thực tiễn ngay trong Cảm Ứng Thiên. Bạn cần phải có sự nhận biết này thì bạn mới xem trọng nó, mới biết được rằng thì ra bảo*

tàng của tam giáo chính là thực tiễn ngay trong cuộc sống thường ngày. Tinh hoa chân thật của Phật, của Nho, của Đạo là ở đâu?

“Bạn không có nền tảng vững chắc này thì bạn không có cách gì để hướng lên trên. Có được nền tảng, có được chuẩn mực Đệ Tử Quy rồi thì bạn mới có thể chân thật nâng đến được thành một vị quân tử, một vị hiền nhân và một vị Thánh nhân. Bạn có nền tảng Thập Thiện từ nơi Phật pháp rồi thì bạn mới có thể nâng cao lên thành A La Hán, Bồ Tát, rồi mới đến Phật Đà. Nếu bạn không xây dựng trên nền tảng này vững chắc thì bạn không thể có được thành tựu!”

Bộ Tứ Khố Toàn Thư xét về lượng thì như bộ Đại Tạng Kinh còn bộ Đệ Tử Quy thì cũng giống như bộ Kinh A Di Đà. Lượng của Bộ Tứ Khố Toàn Thư nhiều hơn rất nhiều lần so với bộ Đệ Tử Quy. Là người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền, nếu chúng ta có thể thực tiễn những gì đã học thì sẽ chân thật đạt được lợi ích rõ ràng, đời sống gia đình được thay đổi rõ nét, sẽ hạnh phúc hơn.

Nếu không thể thực tiễn lời dạy của Thánh Hiền trong cuộc sống thường ngày hay không làm được những lời dạy căn bản nhất thì kho tàng giáo huấn của Thánh Hiền dù có thuộc lòng cũng chỉ là đống sách. Cũng vậy, dù cho chúng ta có lầu thông Tam Tạng Kinh Điển nhưng Thập Thiện Nghiệp Đạo không làm được, thì Tam Tạng Kinh Điển đối với chúng ta không có lợi ích gì.

Từ lời dạy của Ngài, chúng ta phải phản tỉnh rằng ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta có thật học, thật làm không? Nếu không làm thì không khác gì cậu bé cùng khổ trên Kinh Pháp Hoa chỉ biết lang thang mong tìm sự an ổn, mong có cơm no áo ấm mà không biết trong vạt áo có hạt minh châu quý giá. Cho nên nếu không cảm được gốc thì sẽ không có thành tựu.

Việc này, không phải cứ nói ra là có người tin ngay. Nhiều người ngày ngày nhìn thấy những việc làm có thành tựu của chúng ta mà họ còn chưa tin. Họ cũng cho con đến trường để học nhưng bản thân họ lại không học. Họ cho rằng học Đệ tử quy, là chuyện của trẻ nhỏ hay học Thập Thiện Nghiệp Đạo là quá thấp. Họ cho rằng mình phải học tầm cao, phải niệm Phật để ngay đời này vãng sanh. Họ quên rằng ở tại gia, ngày ngày, họ phải đối nhân xử thế tiếp vật. Cho nên sau thời gian niệm Phật, quay về với đời sống thường ngày thì họ tràn ngập trong phiền não và bức bách. Trong bối cảnh đó, họ nói rằng mình niệm Phật tinh tấn đến như thế mà sao Phật không linh.

Hòa Thượng nói: *“Phần nhiều những người học Nho, Thích, Đạo đa phần chỉ là học giả, là chuyên gia học thông thạo nhưng không thực hành. Bạn có học thì nhiều nhất bạn là nhà Nho học, nhà Đạo học, nhà Phật học chứ không phải là người học Phật, người học Nho, người học Đạo. Nếu bạn chân thật học Phật thì bạn phải lập chí làm Phật, làm Bồ Tát. Nếu bạn học Nho thì bạn phải lập chí làm Thánh, làm Hiền.*

“Bạn làm Khổng Tử, Mạnh Tử ở trong thời hiện đại là để bạn giúp mọi người phản tỉnh. Phần nhiều người học Phật, học Nho coi giáo huấn của nhà Phật, nhà Nho như là một học thuyết để nghiên cứu. Làm như vậy là không được, bạn đã sai rồi! Giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền không phải là một học thuyết để nghiên cứu. Bạn hãy thực tiễn những giáo huấn đó vào ngay trong cuộc sống thường ngày.

“Trước đây trong viện Phật học, tôi cũng thấy rất nhiều người xem Phật Kinh như là một học thuyết để nghiên cứu. Quá là đáng tiếc! Họ dùng Phật Kinh làm học thuyết nghiên cứu, họ dùng Tứ Khố Toàn Thư làm học thuyết nghiên cứu và họ vẫn có thể lấy được học vị nhưng thực tế đời sống của họ vẫn đầy đau khổ, đầy phiền não!”

Có nhiều người học Phật đã nhiều năm mà phiền não tập khí vẫn y nguyên. Trước kia “tham” nhưng không có cơ hội, bây giờ có cơ hội nên “tham” nhiều hơn. Trước đây chưa học Phật, chưa có “*danh vọng lợi dưỡng*” và sau khi học Phật bắt đầu tiếp cận “*danh vọng lợi dưỡng*”, có cơ hội để đạt được điều đó, thì “tham” trở dậy. Đây là điều đau lòng mà mỗi chúng ta phải phản tỉnh.

Có những người những học Phật, đăng tải rất nhiều đạo lý trên mạng, nhưng họ chẳng thực tiễn những đạo lý đó. Hoặc có những người làm sai, song vẫn tự cho rằng mình đúng còn người khác mới sai, thậm chí nếu nhận sai thì họ vẫn cho rằng cái sai của họ là do người khác. Đáng ra là người học Phật thì họ phải thay đổi tập khí phiền não của mình. Họ đúng như Hòa Thượng nói rằng không biết sợ nhân quả.

Phật học là đem đạo lý từ nơi Phật diễn thuyết còn học Phật là làm theo những gì Phật đã dạy, thậm chí còn làm theo cách mà Phật làm, cách mà Phật dụng tâm. Giáo huấn của Phật không phải là một học thuyết để nghiên cứu. Bạn phải đem nó thực tiễn vào đời sống thường ngày. Nếu chỉ để nghiên cứu thì khổ đau vẫn khổ đau, đáng sanh tử thế nào vẫn phải sanh tử như thế đó. Cho nên, học thì phải có lập chí, nhờ lập chí mà mỗi người có động lực tiến thủ. Đa phần chúng ta cứ bình bình như chiếc bình trôi ra khi nước rút, trôi vào khi nước lên.

Nếu là người học Phật, chúng ta có phát tâm làm Phật, làm Bồ Tát ở trong thời hiện đại này, để làm ra tấm gương cho mọi người soi rọi hay không? Không chân thật lập chí làm Phật, làm Bồ Tát, làm Thánh làm Hiền, thì đời sống trôi qua trước mắt nhanh như “*bóng câu qua cửa sổ*”. Thời gian không chờ đợi ai, mỗi ngày đã qua đều không thể lấy lại được. Chúng ta đang càng lúc càng già nua và nếu một ngày trôi qua, chúng ta không làm được việc gì lợi ích cho cộng đồng xã hội, không tu tập sửa đổi bản thân thì khi đó, Thánh Hiền và các bậc thiện hữu tri thức nhìn chúng ta mà thấy đáng tiếc.

Học vị, địa vị, tài sản, danh vọng chỉ là đồ giả nhưng người không biết sẽ cứ mãi đắm chìm và dùng mọi thủ đoạn truy cầu nên bị hại, bị lừa. Chỉ cần làm theo Thánh Hiền dạy rằng : “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*” thì sẽ không bị lừa.

Cũng vậy người học Phật, học Thánh Hiền mà chẳng y giáo phụng hành theo lời Phật dạy, lời Thánh Hiền dạy nên bị Ma “*tham*” dẫn dụ và lừa gạt. Chúng ta chính là con Ma đáng sợ nhất, đáng sợ hơn những con Ma ở thế giới khác. Đó là Ma “*tham sân si mạn*”, Ma “*Tự tư tự lợi*”, Ma ham hưởng thụ “*Năm dục sáu trần*”, Ma “*Danh vọng lợi dưỡng*”.

Ấy vậy mà con người lại chẳng sợ con Ma loại này, mà lại sợ con Ma vô hình nào đó. Cho nên, ngày ngày, con người cứ mãi chìm đắm trong tư dục, tư tình, tư lợi để rồi gây nên tội lỗi, không chỉ ảnh hưởng đến cá nhân mà còn cho xã hội, cho nhiều đời sau. Cho nên dù có tiền tài, danh vọng, địa vị vẫn có thể bị khổ đau, không cách gì thoát ra được. Khi đã nếm khổ đau, họ ao ước bản thân mình trở thành một người bình thường. Trong khi trước đó, rất thoải mái tự tại làm một người bình thường thì họ đã bỏ qua và muốn làm người khác thường.

Hòa Thượng tiếp lời: “*Trong lúc tôi giảng giải, mọi người nghe đều cười rộ. Tôi nói rằng: “Vì sao các người không được an vui, tự tại như tôi? Tôi hoàn toàn khác với các người, tôi là người thật học Phật khi tôi đọc Kinh Phật và tôi là người thật học Thánh Hiền khi tôi đọc giáo huấn của Thánh Hiền.*”

“*Nguyên nhân tôi được tự tại, an vui bởi vì tôi thật làm còn mọi người không thật làm. Chúng ta khác nhau ở chỗ này mà thôi! Chính vì vậy, tôi càng học, càng làm, tôi càng cảm thấy an vui còn các người càng học, càng làm lại càng có phiền não. Then chốt chính là do không thật học, không thật làm nên không thật có an vui.*”

Người học Phật không làm theo lời Phật, người học Thánh Hiền không làm theo lời Thánh Hiền cho nên họ không được tự tại, an vui. Họ cứ mãi tìm cầu, gom góp mà mãi vẫn không đủ nên không tự tại và an vui. Còn người cho đi, cho mãi mà vẫn không hết thì luôn an vui.

Hòa Thượng là tấm gương về một cuộc đời chỉ biết cho đi, không nhận vào, không tích chứa nên lúc nào Ngài cũng tự tại. Ngài đã có kết quả như vậy thì tại sao chúng ta không làm theo? Càng làm, càng có thành quả thì càng có niềm tin. Niềm tin càng lớn, chúng ta càng làm mạnh mẽ trong tâm hoan hỷ tự tại. Nhờ đó, thành tựu càng lớn, niềm tin càng bền chắc.

Trước đây, chúng ta chưa thật làm thì chúng ta nghe lời khuyên trên của Hòa Thượng có nhiều mơ hồ nhưng, ở thời điểm hiện nay, chúng ta không còn mơ hồ nữa. Nếu là người học Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền thì chúng ta đã lập chí làm Phật, làm Bồ Tát, làm Thánh Hiền chưa? Một khi đã lập chí, đời sống của chúng ta sẽ hoàn toàn chuyển đổi, bởi một vị Phật, một vị Bồ Tát, một vị Thánh Hiền ngày ngày là hy sinh phụng hiến, chí công vô tư, không bao giờ có ý niệm sợ được mất, sợ hơn thua, sợ lời lỗi, sợ tốt xấu.

Chúng ta đừng để mình mãi luẩn quẩn, rồi sẽ lại quay trở về với tâm sợ được mất, sợ hơn thua, sợ lời lỗ, sợ tốt xấu này. Để rồi, kết quả làm việc, chỉ dừng ở mức làm cho dễ coi chứ không thể tốt hơn được. Do đó, điều mà tôi muốn sách tấn mọi người là chúng ta phải thật thực hành, thật làm theo lời Phật dạy bởi vì khổ đau có thể sẽ ập đến trong một ngày rất gần. Hãy phân tỉnh mà hiệu đính lại thì mới được lợi ích, tránh trường hợp khi đã gặp khổ đau rồi, chúng ta lại trách Phật, Bồ Tát không linh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!